

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 24999

гр. София, 22.06.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 77 състав, в
закрито заседание на 22.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Баева

като разгледа дело номер **3864** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 176а от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по молбата на Областния управител на област с административен център – С., за изменение на Решение № 18601/15.05.2026 година, постановено по адм.д. № 3864/2026 година по описа на Административен съд – София-град, в частта на разноските.

Молителят твърди, че присъдените разноски са в завишен размер. Позовава се на Решение на Съда на Европейския съюз от 25.01.2024 година.

Ответниците по молбата молят съда да постанови определение, с което да отхвърли молбата. В писмено становище от 19.06.2026 година излагат подробните си съображения за неоснователност на молбата.

Съдът, за да се произнесе взе предвид следното :

Производството е образувано по жалбата на А. И. З. и М. И. П. и двамата от [населено място], срещу Мълчалив отказ на Областния управител на област с административен център [населено място] да се произнесе по Заявление с вх. № ОА23-1094/17.02.2026 година за извършване на административна услуга - обстоятелствена проверка за недвижим имот с идентификатор 68134.8200.1146.

С Решение № 18601/15.05.2026 година Мълчаливият отказ е отменен и приписката по заявлението е изпратена на органа за извършване на заявената административна услуга. Ответникът е осъден да заплати направените пред инстанцията съдебно-деловодни разноски в размер на 1 010,22 евро.

Съдът намира, че молбата за изменение на Определението в частта на разноските е неоснователна, предвид следното :

С Решение на Съда на Европейския съюз от 25 януари 2024 година по дело С-438/22 година („Ем акаунт БГ“ ЕООД срещу „Застрахователно акционерно дружество Армеец“ АД) е прието, че 1.) е прието, че 1.) Член 101, параграф 1 от Договора за функционирането на европейския съюз във връзка с член 4, параграф 3 от Договора за европейския съюз трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения

и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение; 2.) Член 101, параграф 1 от Договора за функционирането на европейския съюз във връзка с член 4, параграф 3 от Договора за европейския съюз трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите, като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 от Договора за функционирането на европейския съюз във връзка с член 4, параграф 3 Договора за европейския съюз забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики и 3.) Член 101, параграф 2 от Договора за функционирането на европейския съюз във връзка с член 4, параграф 3 от Договора за европейския съюз трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 от Договора за функционирането на европейския съюз във връзка с член 4, параграф 3 от Договора за европейския съюз, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

В мотивите на решението е прието, че приетата от Висшия адвокатски съвет, като съсловна организация, Наредба № 1/09.01.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения, хоризонтално определя цени, което е забранено от член 101, параграф 1 ДФЕС.

С оглед задължителния характер на даденото тълкуване от Съда на Европейския съюз, съдът не е обвързан от размерите на адвокатските възнаграждения, определени в Наредба № 1/09.01.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Съдът, при определяне на дължимите разноски е съобразил размера на платеното адвокатско възнаграждение при липсата на направено от ответника възражение за прекомерност.

Присъждането на адвокатско възнаграждение следва да се разглежда, като обезщетение за непозволено увреждане.

По гореизложените съображения и на основание чл. 176а от Административнопроцесуалния кодекс, съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Областния управител на област с административен център – С., за изменение на Решение № 18601/15.05.2026 година, постановено по адм.д. № 3864/2026 година по описа на Административен съд – София-град, в частта на разноските.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО може да се обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 7-мо дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: